

Meyil

– MESUT ÇİFTÇİ · 12 Mayıs 2025

Karanlık gecelerde yitirdim ruhumu
Ve gün ışığı nedir bileyen ömrümün,
Her anında aradım huzuru.

Tam da buldum derken yitirdim tüm umutları,
Tam da benim derken kaybettim tüm yarınları,
Ellerimi uzatsam tutabileceğim tüm fırsatları,
Karanlık bir anafora düşürdüm tüm bunları,
Çocuksu bir masumiyetle.

Şimdi,
Mecnun'un çölünde gezinir yüreğim,
Ferhat'ın dağında kırılmıştır bileğim,
Kerem misali alev alev yanar,
Tahir'in zindanlarında donar,
Kanber'in sürgünlerinde kanar,
En onulmaz yaralarım.

Bu yarım kalmış,

Olmamış,
Olamamış ömür seferinde,
Aldanırım,
Kanarım yine dünyanın rengarenk bahçelerine,
Allı morlu çiçeklerine
Ve insanların allı pullu sözlerine.
Zira;
Söz geçiremem gönlüme.

Kanmak isterim çünkü,
Aldanmak isterim sevginin varlığı,
Dostun ve ahbabın sözünün ağırlığı,
Güvenmek isterim onurluya ve sadığa.
Hiçbiri olmaz halbuki,
Yine doyamam enayiliğe,
Doyamam ahmaklığa.